

Sami prijetni ljudje

Tim Kern

In tako se je končal 20. mednarodni raziskovalni tabor Zoisovih štipendistov Golte 2008. Vse je pripravljeno za odhod in kmalu bodo od tabora ostali le še vtisi. Seveda dobri. Zabavna družba, zanimive in razgibane delovne aktivnosti, nova doživetja in nove izkušnje. Čeprav sem se tega tabora udeležil že lansko leto, sta bila vsak izkušnja zase. Primerjati je težko, zato tega ne bom počel.

Nekaj udeležencev sem poznal že od prejšnjega leta, letos pa sem spoznal tudi kar nekaj novih. Sami prijetni ljudje. Mogoče tabor na koncu ni izpadel čisto tako mednarodno kot so si avtorji na začetku zamislili, ampak mislim da je vse skupaj na koncu dobro izpadlo. Izleta ki sem se ju udeležil (pri enem sem prespal začetek, nato pa dan kvalitetno izkoristil za snemanje skoraj lastnega TV dnevnika) sta bila kvalitetno

izpeljana. Sicer sem precej atrakcij sam videl že prej, ampak mi je bilo vseeno vseč. Delo v delavnici mi je bilo vseč, razgibano in zanimivo. Hrana je bila zadovoljiva (imam specifičen okus za hrano).

Nasploh mi ni žal, da sem se po začetnih komplikacijah (nisem sprejet, sem na čakalni listi, že vpisan na drug tabor, sprejet sem sem, težko odločanje ...) odločil za ta tabor. Na tem mestu bi še enkrat pohvalil vse skupaj. To je to.

Andrej Kržič

Evo, pa je tu konec tabora ter moj zadnji članek. Žal je vsak začetek obsojen na svoj konec. Tabor se je končal prehitro, kljub temu da je letos trajal kar 10 dni. Čeprav se tabora še nikoli prej nisem udeležil, mislim da so bili letošnji trije dodatni dnevi z ekskurzijami kar dobra ideja, saj so popestrili dogajanje na taboru,

hkrati pa smo tudi našim češkim prijateljem pokazali nekaj zanimivosti Slovenije. Kar nekaj udeležencev tabora sem poznal že od prej, a sem vseeno spoznal mnogo novih prijateljev iz vseh koncev Slovenije ter upam, da se bomo še kdaj srečali. Moje odločitve za novinarsko skupino tudi ne bom nikoli obžaloval. Zdi se mi, da mi je od vseh skupin, ki so na voljo, prav ta najbolj pisana na kožo, saj nima tako strogo določenega urnika za delo. Včasih je sicer treba delati pozno v noč, kar pa me sploh ne moti. Mentorji so prav tako odlični, ne le v novinarski skupini, ampak tudi ostalih. Najbolj mi bo v spominu ostalo sodelovanje z gledališko skupino pri snemanju kratkega češko-slovenskega filma, saj je vse skupaj izpadlo zelo profesionalno. S tabora bom torej odnesel mnogo novih prijateljev in uporabnih izkušenj s področja novinarstva, zelo verjetno pa se ga bom udeležil tudi prihodnje leto.

Pa še nekaj ...

Živa Petkovšek

Tako, letošnji tabor na Golteh je v zadnjih izdihljajih. Še malo, pa se bomo poslednjič odpeljali z gondolo proti dolini in od tod vsak proti svojemu domu ... Pred dokončnim zaključkom tabora smo o splošnih vtisih še zadnjič povprašali naše mlade raziskovalce:

ŠTEFAN:

My impression about the camp? I am very happy with the chance to be here. I met some very good people and made very very good friends. Liveing on camp was very interesting. We made every day something new. That's great! Work in workgroups was very instructive, because it's my dream to be an actor. Excursions around Slovenia helped me learn something new about this country. So I am very happy and I hope I can come back here in the next years.

KRISTINA Ž.:

Emm, imam 145, 150, 42 in 53,5 ... Ne, čakaj! 49,8, sorry :). Da, merjenje spodnjih levih čeljusti srnjadi je pravi užitek. Po prvi vreči, cca 100 izmerjenih čeljusti, smo se drug drugemu zadovoljno nasmihtali ... In potem je prišel Boštjan. Vsakemu je prinesel novo vrečo, pa še eno, in še eno ... dokler nismo že med kosilom poskušali oceniti starosti krave na podlagi velikosti zrezka ... hec, za to bi potrebovali njeno čeljust. Več o našem taboru izveste na zaključni slovesnosti, vsekakor pa moram pohvaliti Ido in Boštjana, saj sta s svojo super angleščino prepričala naše štiri Čehi, da so čeljusti zakon! Torej, na taboru za 'genijačke' sem letos prvič, tako da – krst je bil fantastičen! Moji sotaboriščniki in vsi mentorji so seveda oh in sploh in 1A ... moram res že domov?

ANDREJA:

Predvsem mi je bila všeč mednarodna udeležba na taboru, ki bi sicer lahko bila večja, tako da bi dejansko uporabljali več angleščine, kar bi bilo zagotovo bolj všeč tudi našim gostom. Izleti po Sloveniji so bili super zasnovani in izvedeni (bravo Zoran – tudi za predavanje o Šaleški dolini). Motilo me je, da je bil urnik nekoliko neizdelan in tako nismo vedno natanko vedeli, kdaj moramo biti kje. Na splošno sem bila nad taborom navdušena (predvsem nad ponudbo, ki smo jo dobili za tako nizko ceno). V spominu pa mi bo najbolj ostal krst ... in Drago.

JASNA:

Na taboru so mi bili všeč vsi Čehi, ogromno terenskega dela, pogovarjanje z mimoidočimi, Drago, odlična glasba v jedilnici, pa tudi krst. Mentorji so se odlično izkazali predvsem z dobro organizacijo izletov, razumljivimi predstavitvami in ostalimi razlagami. Mogoče bi lahko bilo na taboru več tujcev in športnih aktivnosti. Ni mi bilo všeč jutranje tuljenje z megafonom. V spominu mi bo ostalo prijetno vzdušje med taboriščniki, mentorji in Drago, anketiranje domačinov in turistov, več kot odlična hrana, seveda pa tudi peka kruhkov ob Muri.

These are the voyages ...

Tim Kern

Mladi taboriščniki smo opravili še naš zadnji, tretji izlet po Sloveniji, tokrat smo pod drobnogled vzeli našemu hotelu bližnjo Šaleško dolino.

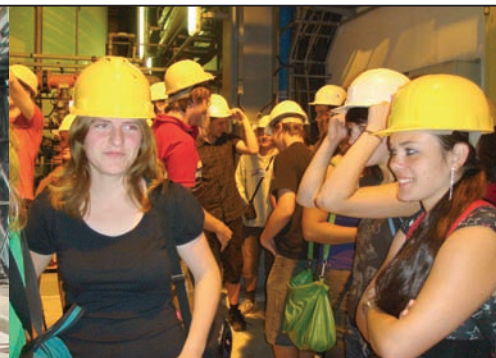
Po jutranjem zajtrku smo imeli predavanje o spremembah v Šaleški dolini. Od odprtja rudnika in elektrarne, začetkov onesnaževanja, skrbi za naravo, pa vse do spreminjanja narave ter načrtov za prihodnost. Takoj za tem, ob deseti uri zjutraj, pa smo se vsi taboriščniki spravili na gondolo in se odpeljali v dolino. Usedli smo se na vsem nam že dobro poznani avtobus ter se odpeljali do Šoštanja.

Šoštanj je znan po svoji termoelektrarni in prav to smo si ogledali. Nadeli smo si zaščitne čelade, nato pogledali delovanje težkih masinerij v elektrarni in preverili delovanje petega bloka (ogled celotnega bloka in pripadajoče kontrolne sobe). Z avtobusom smo se še malo popeljali ter si pogledali Velenjska umetna jezera s Šoštanjske strani, se spet malo zapeljali

in jezera podrobneje ogledali še z neposredne bližine. Sledilo je kar solidno kosilo v bližnji restavraciji.

Titovo Velenje, mesto sanj. Avtobus nas je odložil nekje sredi ceste in peš smo se odpeljali do središča prestolnice Šaleške doline – že skozi cel taborni čas od domačinov opevanega Velenja. Na Titovem trgu smo se razšli, saj smo imeli prosti čas za pohajkovanje po mestu. Samo mesto ni nič fascinantnega, pač eno izmed načrtno narejenih mest po drugi svetovni vojni. Ob tretji uri popoldne smo se spet spravili na avtobus in se odpeljali k zadnji točki dnevnega izleta, Kavčnikovi domačiji - zelo stari dimnici (vse so imeli v istem prostoru - kuhinjo, štalo in ostalo). Zavrteli so nam dokumentarni film o domačiji, skupaj z vodičem pa smo si stavbo še sami podrobno ogledali. Tako smo z izletom zaključili in v Žekovec prišli še pred šesto uro popoldne.

Tisti, ki nismo iz teh krajev smo videli veliko zanimivega, mislim pa, da je bil izlet zanimiv tudi za domačine.

Izjave dneva

JURE S.: Pa kje je tist k...?!

ANA: V hlačah ga maš.

JURE S.: Pa če sem hlače zamenju!

ŽIVA: Pa če sem ti rekla, da pobarvi najin okvirček!

BLANKA: Če ne smem, kr je pr konceptualizmu lahk sam 10% dela!!!

DOMINIK: Pismo, so tti komarji čudni. Gledam kk prileti na roko, ga udarim, pa je še kr tam...

Ana: Sam ne prižigat luči v kopalnici, ker mi pol cela soba ostane brez elektrike... in pol ne morem spat.

BOŠTJAN: A ste to napisali za v časopis?

NIKA: Nene, mislim da ne. To je za v cajtnj!

DOMINIK: Pri men se muska na mobitelu bolš čuje, ker sem bol akustičen!

ANA: Ti bi si pa lahka noge obriui!

Jure S.: Pa če nimamo mačke doma, pol se pa božam pa delam RRRRRR.

JURE: Če tto majco kuharci pokažem (napis: Nisem ginekolog, lahko pa z veseljem pogledam!), a veš kok paprike bom dobu!!!

www.erico.si/tabor2008

Some day, some day, when we'll be able to say, we rested enough, we'll put on some stuff: photos, newspapers and video news, so you won't have to lose - anything. And there it will stay!

For all times, we'll be able to say with tears in our eyes, what a great time we had, that even the ads were then made in rhymes.

Porivanje – gonilna sila skupine za turizem

Eva Knuplež in Rebeka Šaupert

»Porivati« ali »ne porivati«; turistična skupina te izbire ni imela. Že prvi stki z nemškim avtomobilom je pokazal, da se ta primerek jeklenega konjička v ženskih rokah ne počuti najbolje, kar je samim puncam iz skupine za turizem povzročalo velike preglavice. Nežni pristop uglajenih deklet (ponavljajoči se zasuk ključa), ki ponavadi vedno zaleže, temu brezsrčnežu ni ugajal. K sreči je bil na parkirišču tudi bolj izkušeni kemik Boštjan, ki je našel pravo formulo za uspeh. Za realizacijo le-te je bila potrebna kinetična energija, ki so jo puncice proizvedle s porivanjem. Izplačalo se je pozorno poslušanje Dragove lekcije o pravilnem porivanju pladnjev dan poprej in tako je bila naloga precej olajšana. Tudi avtomobilova trma se je tako zlomila in dekleta so se odpravila svoji prvi nalogi naproti. Odšle so na Šmihelsko kmetijo, katere stanovalci so bili zaposleni s kmečkimi opravili. Avto se je med tem dolgočasil pod lipo in ob vrnitvi mladih raziskovalk se je uporniku brez razloga spet zahotelo nekaj porivanja. Dekleta so se ponovno zazrle v njegovo zadnjo plat in porinila. Ženske roke ponovno niso zadoščale, in ko je bil že res skrajni čas, da zapustijo kmečko dvorišče, jim je na

pomoč priskočil prezaposleni kmet. Ko je avto z moškimi za krmilom in dekleti v vzratnem ogledalu presenetljivo vžgal v prvem poskusu, je bilo potrjeno, da se avto odziva le na moške roke. Potnice so tako spoznale, da je brezupno upravljati takšen avtomobil, dokler ga v roke ne vzame kakšen mehanik. Avto so zato pustile samevati na žekovškem parkirišču in se po Žekovcu odpravile peš. Toda usoda jim ni namenila uspeha, saj dolg pohod po Žekovcu in z njim povezano delo ni obrodilo sadov. Tudi po enodnevnem počitku, pregledu in zagotovilih o brezhibnem delovanju našega vozila, smo spet naleteli na probleme. Začetek je bil sicer obetaven, saj smo se do Mozirja pripeljali brez problemov. Tam pa je očitno zaduhal vonjave cvetlic iz Mozirskega gaja in odločil se je, da z nami ne gre več nikamor.

Ker dekleta niso bila zmožna opravljati svojega dela, so si ogledal kraj in njegovo okolico ter nestrpnost čakala na prihod kombija kemikov z Boštjanom na čelu. Ta je spet pritisnil na prave tipke in avto je – ne boste verjeli – čudežno vžgal. Mladim raziskovalkam se je ta nepredvidljivi korenjak dokončno zameril, zato so se raje stisnile v kombi kemikov. To se je izkazalo kot dobra vaja za naslednje dni, ko so se okrog prevažale nekako takole (glej sliko):

Ker pa je mentor Šuligoj!

Živa Petkovšek

Na letošnjem raziskovalnem taboru deluje tudi gledališka skupina. Ker pa jo vodi mladi Jaka Šuligoj, študent AGRFT, ki pa nenehno uporablja besedno zvezo »ker pa«, je pa delo še posebej zanimivo. Skupino sestavljajo Alenka Mrakovčič, Ellen Malovrh, Dominik Vodopivec, Tim Verdinec in Štefan Molnari, ki so, vsaj tako pravijo, z delom v delavnici zelo zadovoljni. Kot nam je povedal član ekipe, Dominik Vodopivec, so se na začetku ukvarjali z ogrevalnimi vajami, ki so za vsakega igralca ključnega pomena. Najprej so sprostiti svoja telesa, nato pa nadaljevali z govornimi vajami, da so si ogreli še glasilke in ustno votlino. Tako so bili končno pripravljene za odrski nastop in pričeli so

se ukvarjati z improvizacijo. Vživljali so se v najrazličnejše like in sami ustvarjali lastne zanimive zgodbe.

Skupina pripravlja kratki slovensko-češkega. Premierno predvajanje filma bo v torek na slovesnem zaključku. Glavno vlogo je dobil naš češki kolega, Štefan, ostali pa so prevzeli vloge ljudi, brez katerih gledališča zagotovo ne bi bilo – film bo tako režiral Dominik, njegova asistentka bo Alenka. Filmski producent je Jaka, za igralce bo poskrbela izkušena kostumografinja in maskerka Ellen, glavni rekviziter pa bo Tim.

Ker pa gledališčniki o svojem filmu ostajajo skrivnostni in podrobnosti ne izdajajo, nas vse prisrčno vabijo na ogled, ko bo le-ta (ako bo Bog dal) končan.

Preštejejo vam kosti

Jure Salobir

Skupino, ki jo sestavlja sedem mladih raziskovalcev vodita mentorja Boštjan Pokorny in Ida Jelenko, raziskovalci pa so: Klavdija Lipnik, Kristina Živič, Maja Mikuš, Jan Gavlas, Magda Hrdinova, Milan Jančalek in Petra Mutherova. Njihovo glavno delo je proučevanje čeljusti srnadi. Čeljusti razvrščajo glede na obliko, velikost in obrabljenosti zobovja, iz katerega lahko razberejo tudi starost živali. Opazujejo tudi anomalije. Proučevanju čeljusti so namenili ogromno časa. Na koncu bodo iz pridobljenih podatkov naredili statistiko in ugotavljali, če je med srnjadjo različnih regij obstajajo razlike.

Za drugi cilj so si zadali opazovanje divjih prašičev. Ob krmilnicah so za tri dni postavili kamere, ki so beležile dogajanje. Po pregledu posnetkov niso posneli le divjega prašiča, pač pa tudi srne, zajce, jazbeca in celo divjo mačko. Pregled posnetkov še ni končan in lahko se zgodi, da je kje na posnetku tudi kakšen medved ali volk. S pomočjo teh posnetkov so hoteli spoznati čas aktivnosti živali.

In še zanimivost: celotna skupina se je par dni nazaj zbudila ob pol šestih zjutraj in odšla na opazovanje ptic in divjih živali. Videli so jih bolj malo, zgovarjajo pa se na vetrovno vreme in pastirja, ki je s pihanjem v rog odganjal živali stran.

